

Μια κάποια ανάμνηση

ΟΤΑΝ το κείμενο μιας παράστασης αποτελεί συρραφή από διάφορα θεατρικά, το κύριο ζητούμενο για ένα θεατή είναι να εντοπίσει τον άξονα, θεματικό, αισθητικό, υφολογικό, που διαπερνά το σπονδυλωτό έργο, για να αντιληφθεί το λόγο της ενοποίησης των αποσπασμάτων σε μια νέα σύνθεση. Η προσπάθεια ξεκινά από τη στιγμή της μετάβασης από το πρώτο στο δεύτερο απόσπασμα, επειδή ακόμα και η γεινίαση των πρώτων δύο πρέπει να είναι σημαντική. Το κάθε επόμενο προσθέτει νέα δεδομένα προς επεξεργασία, και θέτει καινούργιους όρους για τον υπολογισμό του κοινού παρονομαστή. Αν κατά τη διάρκεια της θέασης και μετά από την ολοκλήρωσή της ο άξονας αυτός δεν φανερώνεται, το προτεινόμενο θέαμα εκλαμβάνεται ως υποκριτική συναυλία από ασύνδετα κομμάτια και ο στόχος των δημιουργών της σύνθεσης δεν μπορεί να θεωρείται υλοποιημένος. Η παράσταση της θεατρικής ομάδας Όλβος ονομάζεται «Μια κάποια ανάμνηση».

Και επειδή πιο πάνω περιέγραφα τις δικές μου προσπάθειες να αντιληφθώ ποιο ήταν το κριτήριο της ενοποίησης των σκηνών από τα θεατρικά του Ζαν Κοκτό, του Θόρντον Ουάιλντερ, του Μάριου Χάκκα, της Κωστούλας Μπτροπούλου, του Μπέρτολντ Μπρεχτ, του Ευγένιου Ιονέσκο, πάνομαι από τη λέξη «κάποια». Η οργανωτική ιδέα της σύνθεσης που υπογράφει ο Ευτύχιος Πουλλαϊδης παραμένει αόριστη, αδιευκρίνιστη, «κάποια». Ακόμα κι αν περιοριστούμε στο επίπεδο της «ιστορίας» και δούμε τα αποσπάσματα ως «φάσεις» της ανθρώπινης πορείας, παραγνωρίζοντας την αισθητική ιδιαιτερότητα, την τεχνολογία, το γενικό πνεύμα του κάθε έργου από το οποίο αποσπαστήκαν, ακόμα και τότε τα ψηφία, κατά την άποψή μου πάντα, δεν ενώνονται σε ενιαία ψηφιδωτή εικόνα. Είναι δυνατό να δούμε το «Στο πανηγύρι» του Κοκτό ως πρώτη αναζήτηση του έρωτα, και τη σκηνή από τη «Μικρή μας πόλη» ως την ολοκλήρωσή του; Για να καταλήγει η πορεία του (έρωτα) με το βασανιστικό παιχνίδι ρόλων του Χάκκα; Πιστεύω ότι τέτοια συρραφή στο επίπεδο του σε πολύ γενικές γραμμές ιδωμένου περιεχομένου είναι μηχανιστική. Τα ίδια τα κομμάτια κειμένων φωνάζουν για τη διαφορετικότητά τους.

Ίσως στην προσπάθεια να ξεπεράσει τα τόσο αισθητά «σύννορα» των συρραμμένων αποσπασμάτων ο σκηνοθέτης Ευτύχιος Πουλλαϊδης επιδιώκει την ενοποίηση του υλικού στο υποκριτικό επίπεδο. Δημιουργεί τα δύο πλάνα της σκηνικής δράσης, στο πρώτο από τα οποία οι δύο νεαροί ηθοποιοί της ομάδας, η Έλενα Μελετίου και ο Ανδρέ-

ας Μακρής, παίζουν έντονα, σχεδόν επιθετικά, με κάπως μετωπικό ψυχολογικό ρεαλισμό, ενώ ο ίδιος ο Ευτύχιος Πουλλαϊδης και η Βασιλική Κυπραίου κινούνται στο δεύτερο πλάνο, με πρόσωπα-μάσκες, «φυλάγοντας» τον εαυτό τους κυρίως για την παράλογη συμβατικότητα των «Καρεκλών». Η υποκριτική μανιέρα του πρώτου πλάνου, παρόλο που δλώνει πίστη στη διδασκαλία του σκηνοθέτη, πειθαρχία και ζήλο των δύο νέων ηθοποιών, δεν θα μπορούσε να αποδώσει αν το καθένα από τα παρουσιαζόμενα έργα παιζόταν σε πλήρη μορφή. Αναμφίβολα, το καλύτερο μέρος της παράστασης είναι το απόσπασμα από τις «Καρέκλες» του Ιονέσκο, εκεί που το υποκριτικό ύφος ταιριάζει με τη φύση του έργου. Εκείνο το κομμάτι θα άντεχε στη μεγέθυνση, θα μπορούσε να αποτελέσει σπόρο για μια ενδιαφέρουσα ολοκληρωμένη παράσταση.

Μ' αυτές τις σκέψεις για την παράσταση της ομάδας Όλβος ήθελα να συνεχίσω το θέμα που προέκυψε στη σεζόν που ήδη τελειώ-

νει, όταν στην Πειραματική Σκηνή του ΘΟΚ ανέβηκε το «Λίγο ακόμα...» ή όταν η ομάδα One/Off αφιέρωσε την παράσταση «Φ» στο θεματικό κύκλο της Φαίδρας. Το θεματικό επίπεδο μπορεί να είναι η αφορμή για τη συρραφή κειμένων, αλλά ο λόγος για τη δημιουργία μιας πολυεπίπεδης σύνθεσης, μιας πραγματικά καινούργιας σύνθετης οντότητας, πρέπει να είναι η ανακάλυψη της αισθητικής συγγένειας και της τεχνολογικής συμβατότητας των συνθετικών μερών.

Άξια σεβασμού είναι η επιθυμία των ηθοποιών που ταύιζαν για τόσα χρόνια τη ζωή τους με το επάγγελμα, να συνεχίζουν να δημιουργούν. Ο Σταυρινίδης στον Μπέργκμαν και Ιονέσκο, ο Κατσαρής και ο Πουλλαϊδης στον Πίντερ, αυτοί θέλουν να παίζουν, εμείς θέλουμε να τους βλέπουμε.

«Μια κάποια ανάμνηση» από τη θεατρική ομάδα Όλβος

Συρραφή-διασκευή κειμένου-σκηνοθεσία: Ευτύχιος Πουλλαϊδης

Βοηθός σκηνοθέτη: Ισαβέλλα Μελετίου

Σκηνογραφία: Χάρης Καυκαρίδης

Μουσική επιμέλεια: Ανδρέας Μακρής

Σχεδιασμός φωτισμού: Γιώργος Λάζογλου

Χορογραφία: Στυλιάνα Αριστείδου,

Χρήστος Γαβριήλ

Παίζουν: Έλενα Μελετίου, Ανδρέας

Μακρής, Βασιλική Κυπραίου, Ευτύχιος

Πουλλαϊδης

Θέατρο

ΤΗΣ ΝΟΝΑΣ ΜΟΛΕΣΚΗ